

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 17 FEBRUARI 1816.

Nyårsgåfvan.

(Fortsättning.)

Alla njutningar här i världen hafva endast af nyheten sitt förnämsta behag, och förlora sin retelse genom vanan. Så var det äfven med Fredrikas ring. Den förtjusning hon i början hade känt vid dess betraktande, förvandlades småningom i en lugnare förnöjelse, och slutligen i liknöjdhet. Ännu mer: det var vid många tillfällen hon fann besvärligt att bära denna besynnerliga ring. När hon var i sällskap, och hon var det nästan dagligen, måste hon beständigt vara på sin vakt, och hvar timma hålla sig i beredskap att gömma handen, för att ej väcka allmän uppmärksamhet och synas löjlig. Och stundom hände det likväl, att hon glömde sig, eller att ringen öppnades innan hon förmodat det, hvilket sällan aflopp utan spefulla ord eller blickar af de närvarande. Hon måste således fördubbla sin varsamhet; men om hon derigenom undgick raljeriet, så fann hon sig i stället dömd till ett tvång, som skulle synts hvar och en annan odrägligt. Och jag vädjar till alla mina Läsarinnor;

må de sjelfva afgöra, huru länge de väl skulle kunnat uthärda ett sådant tvång, utan att aflägga den besvärliga ringen. Också var det blott en enda omständighet, som ännu afhöll Fredrika derifrån. *Så länge du har tålmod att bära den, skall jag vara säker om din kärlek*, hade Eduard sagt, då han gifvit henne ringen. Dessa ord stodo ännu lifligt för hennes själ, och hon vågade ej beröfva honom en borgen för hennes kärlek, hvarpå han satte så mycket värde. Visserligen var hon inom sig sjelf öfvertygad, att hon ej skulle älska honom mindre, för det hon vore utan denna talisman, och att sedan hon ägde originalet, kunde bildens åsyn ej mer verka på hennes hjerta; men för hans trygghet borde hon dock uppoffra sin egen bekvämlighet. Hon kände Eduards tänkesätt, och visste, att han i sådana fall var något vidskepplig, och att hans förtroende till hennes kärlek straxt skulle minskas, om hon aflade den magiska ringen. Hon hade således ett stort skäl att underkasta sig tvånget af dess bärande, men hon fick snart ett större skäl att befria sig från detta tvång.

Mot hösten fann hon sig vara i ett visst tillstånd, som alltid är för unga makar en efterlängtd glädjefest, och för dem hvilka så innerligt älska hvarandra, som dessa begge, är höjden af all sällhet. Men den besynnerlighet, som så ofta och i så mångfaldiga skepnader åtföljer detta tillstånd, dröjde ej heller att visa sig hos henne. Om hon förut känt sig besvärad af ringen, kände hon sig nu till och med plågad deraf. Hvar timma, då den stack henne i fingret, kände hon en rysning, och porträttets åsyn gjorde hen-

ne en sådan smärta, att hon ofta för sig sjelf började gråta deröfver. Det oaktadt ville hon ännu ej skilja sig derifrån, men dessa rysningar och denna smärta tilltogo beständigt, ju längre det led, och hade vid slutet af året redan stigit till en sådan höjd, att hon ej kunde uthärda mer, utan tog det beslut som både hennes eget bästa, och framför allt moderskänslan, henne föreskref. Det var sjelfva Nyårsdagen, sedan hon jemt ett år hade burit den märkvärdiga ringen, som hon för Eduard förklarade nödvändigheten att aflägga den, åtminstone tills vidare, och dervid tillika yttrade, att den hade varit henne mycket besvärlig, men hon hade aldrig ändå velat skilja sig derifrån, om ej för det viktiga skäl hon nu nämnt. Detta skäl var ock i sanning så viktigt, att Eduard ej ett ögonblick kunde tveka att gifva det sitt fullkomliga bifall. Men i hemlighet smärtade det honom likväl, att se den talisman aflägsnad, på hvilken hela hans sällhet var byggd, och när Fredrika tillstod, att den till slutet fallit henne besvärlig, kände han en olycklig aning, som tycktes säga honom, att hans sällhetstid snart skulle vara förbi. Det enda som emedlertid tröstade honom, var det hoppet, att hon efter sin förlossning skulle återtaga ringen; men när han äfven häruti fann sig bedragen, och när den ena månaden efter den andra gick förbi, utan att Fredrika syntes tänka derpå, då började han först tro, att hon hade upphört att älska honom, och hvarken hennes tydligt bevisade ömhet, eller det lilla barnets leende, som var en underpant af hennes kärlek, förmådde skingra det dystra misstroende; som omslöt hans själ.

(Forts. o. a. g.)

Anmärkningar om England.

Af en Fransman.

En sömmerska, en liten bodflicka hos en Modekrämerska, är här, likasom en Lords eller en Baronets dotter, klädd i hvit klädning, och med en halmhatt eller sammetshatt på hufvudet, men som är satt utan all smak, och prydd eller snarare endast fastad med ett smalt band. När man ser dem om söndagen på en promenad, skulle man tro, att de alla vore af en och samma familj. På lika sätt är det med karlaanes klädsel; den är i allmänhet enkel, och sedan alla brukas afklippt hår, sedan en mer elegant eller mer vårdad hårklädsel ej mer utmärker den som är af högre rang eller finare smak, så måste man verkligen känna personerna, för att ej misstaga sig på dem. Adels och de rikas glans visar sig endast hemma i deras hus. Der råder en förståndig luxe. Karlarne hafva der nästan alltid nya kläder, skor och silkesstrumpar, aldrig stöflor, mycket fint linne, och några guldnipper; men detta är också allt hvad som skiljer de rikare och förnämre från andra. Fruntimmerna likaså, utmärka sig endast genom Brabantiska spetsar, sidentyger, och några diamanter, som dock aldrig gå till ett öfverdrifvet värde.

Det som hos oss kallas *Cercle*, heter i England *Rout*. De som äro bjudne till en sådan, begifva sig dit på bestämd tid med den största noggränhet. Man bevisar derigenom sin aktning för värdinnan, och sedan talar man i alla sällskap med ett slags högmod om Miladys präktiga *Rout*, och om de Skönheter som

man der sett. Hvar och en af de närvarande blir tråmpad, skuffad, trängd; ingen kan sätta sig; spelborden, som äro framsatte för syns skull, borttagas ipen; orkestern, som är inrättad i den stora Salongen, blir obegagnad. Ju större folksamlingen är, ju mera glans anser man en sådan Rout hafva. Om uti den starka trängseln och villervallan en bra hop möbler blifvit förstörda, och mycket kläder sönderrifna, då har den öfverträffat allt hvad inbillningen kan föreställa sig lysande, pråktigt och stort. En folkmassa af nyfikne, tre eller fyra gånger större än antalet af de bjudne, uppfyller alla gator omkring huset; många af desse tränga sig ock in i huset ända fram till dörrarne till salongen; och som alla gatorna rundtomkring tillika äro uppfyllda med vagnar som vänta på sina herrskaper, så är ett stort antal af Polisens konstaplar i rörelse, för att hålla ordningen vid makt, så vidt det i London låter sig göra. Ett Fransyskt Fruntimmer, som är mycket bekant i den litterära verlden för sitt stora snille, och för sina qvicka lifliga infall i sällskap, var under sitt vistande i London en gång bjuden till en sådan Rout. Man frågade henne, just i det ögonblick då trängseln blef som mest besvärlig, hvad hon tyckte derom. "Jag tycker, svarade hon, att man aldrig kan boxas i bättre sällskap."

Som handelns lifliga verksamhet i England fordrar mycken lätthet i communicationerne, så fins det ej heller något Land, der allmänna forvagnarne äro så talrika, så snygga, och i synnerhet så bekvämliga som i England. Alla äro förspände med fyra hästar som köras af en enda kusk. För öfrigt bidrager den

lätthet, hvarmed alla stora transporter i hela England kunna ske på floder och kanaler, icke litet att bibehålla vägarna i godt stånd. Likasom i Frankrike äro de öfverallt stenlagde.

Värdshusen, ehuru de ej hafva den prakt och skönhet som Hotellerne i de stora Städerna i Tyskland, samt *Dessains Hotel* i Calais, äro snygga, och der hålles väl. Rena och hvita lakan, fina snygga duktyg, vackra polerade Mahogene-bord, snygga mattor på golven, finner man öfverallt. Också äro Engelsmännen i allmänhet angelägne att bibehålla denna snygghet, som man träffar i alla både offentliga och privata hus; aldrig orena de i onödighet, eller vårdslöshet, det rummet hvaruti de befinna sig; aldrig smutsa de duktyg eller lakan mer än nödvändigt är, och aldrig lemna de efter sig rummet och sakerna i oordning, då de skiljas från ett värdshus.

En ovanlig Duell.

I Paris har förliden månad tilldragit sig följande sällsamma och beklagansvärda händelse.

En Fransk Jägare-Officer, som varit på Krigs-Ministerns Lever, kom att spisa middag i Palais-Royal, och händelsen gjorde, att han vid bordet satte sig utmed en Engelsk Officer. Denne hade två buteljer vin framför sig, hvilka han redan uttömt, på ett enda glas när, som han just ville föra till munnen, då Fransosen satte sig; men i det samma släppte

han olyckligtvis glaset, och slog ut vinet öfver den Franske Officern, som straxt med hetta reste sig opp ifrån stolen, och gaf Engelsmannen en örfil. Bestört öfver ett så oförmodadt anfall, fordrade Engelske Officern satisfaction, hvilket genast bifölls. Han begärde derpå en fjerdedels timma, för att hämta sina vapen, hvilket äfven beviljades. Han gick, och kom straxt tillbaka med två pistoler. De begge Antagonisterna gingo derefter in i ett särskilt rum, för att afgöra saken. Engelsmannen föreslog, att blott en enda pistol skulle laddas, och sedan begge pistolerna hopblandas, hvarefter de skulle blindvis taga hvar sin, och skjuta sig dermed, så att det kom an på ödet att afgöra, hvilkendera som skulle skjuta ihjäl sig. Detta förslag blef antaget. Pistolerna lades i en hatt, och Engelsmannen och Frnsosen drogo fram hvar sin. Den senare, som var otålig att veta sitt öde, satte pistolen genast i munnen, och tryckte af; men ödet hade varit honom bevåget, och han hade fått den som ej var laddad. Engelsmannen, som hittills med den flegmatiska köld, hvaraf hans Nation är så utmärkt, hade betraktat sin pistol, drog nu ut laddstocken, satte den i pistolen, och då han fann att den var laddad, sade han: *Jag börjar tro, att jag har den rätta.* Derefter gjorde han en paus, och frågade Fransmannen, om han hade några barn, hvilket denne besvarade me nej, hvarpå han fortsfor: *Jag har både hustru och barn, och önskade att kunna bringa mina affärer i ordning; jag begär dertill en och en half timma.* *Jag ger Er dertill hela Ert lif,* svarade Fransmannen, och fordrade uttryckligen, att saken skulle anses som slutad. Men Engelsmannen förblef vid sin begäran

om halfannan timma, och lofvade sin vederpart, att han ej skulle fela mot hederns lagar. Derpå skildes de åt, och efter fyra timmar fick Franske Officern en biljett från den Engelske, hvarigenom han underrättades, att i samma stund han läste detta, var hans vederpart ej mera till. Biljetten innehöll tillika en ursäkt, för det han användt fyra timmar, i stället för en och en half, till sina affärers reglerande; men det hade varit honom omöjligt att göra det fortare. Man fick sedan närmare underrättelse om hela förloppet. Så snart Engelske Officern hade bragt sina angelägenheter i ordning, hade han låtit bädda sin säng, lagt sig deruti, och få minuter derefter skjutit sig för pannan. Både Fransmannen och Engelsen voro män af heder, men den senares uppförande förtjenar verklig beundran; ehuru det i sig sjelft är bedröfligt att se, hvad olyckor det grymma missbruket af duellen har i följe.

Förklaring öfver Gravuren N:o 2.

Fig. 1. Svart Sammetshatt, à l'Anglaise. Grön Sammets-kupott. Hvita handskar. Gröna skor.

Fig. 2. Svart Sammetshatt. Merinos-klädning, garnerad med sammet. Hvita handskar. Svarta skor.

På *SOFROSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Num-
mer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter &
Comp:s Boklåda med Två Riksd. 24 skill. Banko.

Tryckt hos *FR. CEDERBORGH & Comp.*

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 24 FEBRUARI 1816.

Den lyckliga Bondflickan.

Sorgespel i fem Akter.

Första Akten.

Pelle. Kära Annika, far ej ifrån mig. Du får ingen som håller så mycket af dig som jag. Hvad skall du göra i Stockholm? Du blir bara bortskämd der.

Annika. Fy att du kan säga så. Du vet väl, att jag aldrig brydde mig om lilla Baron, fast han gjorde sig så till.

Pelle. Ja, du var bara 14 år då; du var beskedlig; men nu är du 16; nu är du högfärdig, för det alla säga, att du är vacker.

Annika. Nej kära Pelle, jag är visst icke högfärdig; men jag har ingenting, och du har ingenting, och i alla fall få vi ej gifta oss forrn om ett par år; är det något ondt uti, att jag under den tiden far till Stockholm, och förtjenar en hel hop med penningar? sedan kommer jag tillbaka, och är dig lika trogen. Den der Tatterskan, som var här i vintras, spådde mig, att jag skulle bli mycket lycklig i Stockholm.

Pelle. Ja, jag kan nog tro, att det är den svarta kärngen, som satt allt ondt i hufvudet på dig. Men jag skall säga dig, att inom två år har jag kanske mer pengar än allt hvad du kan förtjena i Stockholm. När Gufar dör, så får jag hans gård, och då får jag gifta mig, fast jag bara är 19 år.

Annika. Men din Gufar kan lefva i 10 år till, och emedlertid få vi gå ogifta; och om han dör förr, så kan du ju skrifva mig till, så kommer jag straxt tillbaka. Du skall få se, att om jag blir qvar, så ångrar du dig att ej ha låtit mig resa.

Pelle. Och du skall få se, att om du reser, så ångrar du dig att ej ha blifvit qvar.

Annika. Men, kära du, jag har redan sagt opp hos Anders.

Pelle. Har du redan sagt opp? Herre Gud! Men lika mycket, jag skall tala vid Gufar, att du får vara hos honom.

Annika. Tycker du det? hur skulle det gå an? Dessutom har jag redan kommit öfverens med Skepparen.

Pelle. Till och med det? Ja så, kära Annika; var mig bara trogen, och kom snart tillbaka. Jag skall aldrig glömma dig. Hu! jag blir så ängslig; det anar mig intet godt. Se mig en gång rätt i ansigtet; du ser ännu så god ut; likadan skall du se ut, när du kommer tillbaka, lofvar du mig det?

Annika. Kära Pelle, var ej enfaldig. Jag lofvar dig, att jag skall alltid hålla af dig, och aldrig bry mig om någon annan. Jag skall vara dig så trogen, som jag vore din hustru.

.....

Skepparen. Hör, kära barn, om du vill, skall jag skaffa dig en god tjänst. På Spisqvarteret, der jag äter, hörde jag att de behöfde en flicka. Jag sade straxt, att jag hade om bord en vacker flicka, som hette Anna, och då begärde de bara att du skulle komma dit, att de först finge se dig.

Anna. Men vet Skepparen, jag är rädd att tjena på ett sådant ställe; de ha sagt mig, att det ej skall vara bra. Tror Skepparen, att när jag först fick se Stockholm, blef jag helt illa till mods, och började ångra mig. Jag vore nästan färdig att straxt fara tillbaka härifrån.

Skepparen. Hvad är det för prat? Det vore ju synd, om så vacker flicka skulle fara ifrån Stockholm. Var nu bara ej tokig, utan gå dit som jag säger dig. Du skall få se, att du blir nöjd. Mången flicka, som kommit hit från landet, har fått börja med att tjena på en simpel krog. Tacka mig då, som skaffar dig på ett hederligt ställe.

Anna. Är det ej Jungfru Stina, som jag

Christine. Hvad ser jag? är du i Stockholm, min söta Annett? Nå, det var roligt att få råka någon från min ort. Men hvad du ser tråkig ut; du måste nyss ha kommit hit? Om det ej vore på en bakgata, så skändes jag att stå och tala med dig. Hvar tjenar du någorstädes?

Anna. Skepparen, som jag följde med, skaffade mig på ett Spisqvarter; men jag vill med all makt derifrån, ty der är så odrägligt, att jag icke kan tala om det. Om Jungfru Stina kan, så skaffa mig derifrån.

Christine. Christine heter jag. Men hvad är det för folk, som går dit?

Anna. Å, gesäller och betjenter och vaktmästare och annat bättre folk, men de bära sig åt sämre än bönder.

Christine. Fy, min kära Annett, att du kan vara på ett sådant ställe. Om du hade aldrig så litet hyggliga kläder, skulle jag skaffa dig på samma Vårds-hus, der jag är. Har du ej samlat några pengar, sedan du kom till Stockholm?

Anna. Icke det minsta. Jag tjenar utan lön, och ingen styfver har jag fått heller. Det är väl några som ha bjudit mig pengar, men på sådant sätt tar jag aldrig emot.

Christine. Hvad du är dum? Hur vill du att andra skola hjälpa dig, när du ej vill hjälpa dig sjelf? Men jag tycker ändå, att det är synd om dig; jag skall låna dig af mina kläder, tills du kan få egna.

Anna. Men jag är rädd att tjena på värds-hus. Man skall ju då nödvändigt

Christine. Å, man skall ingenting nödvändigt. Man skall bara ta emot drickspengar för intet! Var nu icke barnslig; det är ingenting, som du behöfver vara rädd för, utan kom i morgon förmiddag till Clas på hörnet, så skall jag ställa allt till rätta. Adjö med dig så länge.

Andra Akten.

Kamrer S. Det är, min sann, den vackraste flicka som fins i Stockholm.

Christine. Ja, och oskyldig sedan. Så oskyldig,

att det är obegripligt. Eljest är det jag, som är hennes skyddspatronessa.

Kamr. Ja, då är det visst obegripligt. Men efter du är hennes skyddspatronessa, så säg mig, åt hvem ämnar du henne?

Christine. Åt den hederligaste.

Kamr. Om det till ex. vore jag?

Christine. Hvarföre icke? det beror på Herrn sjelf.

Kamr. I afton således?

Christine. När Herrn vill.

Christine. Hvad kommer det åt dig? Jag tror du gråter?

Annette. Ack min Pelle, min Pelle! hvad jag har burit mig illa åt emot dig! hvad jag är olycklig!

Christine. Å, jag orkar ej höra talas om din gamla Pelle; är Kamrern ej så god som hundra gånger Pelle? Du förtjenar icke din lycka, om du ej vet värdera den. Pelle är kanske längesen gift. Se här är ett bref från hemorten, som kom i går. Kanske du gråter mindre, sedan du läst det?

Annette (har läst brefvet). När kom det här? i går? Hvarföre fick jag det icke straxt? jag hade då varit fri ännu? Ack, du min Gud och Skapare, hvad skall jag nu göra? Pelle skrifver, att han nu ärft sin Gufar, och ber mig komma hem för att gifta mig med honom. Ack, jag olyckliga flicka, han är för god åt mig!

Christine. Säg snarare, att du är för god åt honom. Tycker du, att en gemen bonde skulle passa åt dig? Skäms du ej att tänka så simpelt? Säg sjelf, hvilket tycker du låter bättre, att heta Mor Annika, eller Jungfru Annette, och kanske Mamsell Annette?

Annette. Må göra, men jag höll så mycket af Pelle, och det är nu likasom en sten låg öfver bröstet på mig. Ack, du store Gud, hvad jag är olycklig!

Christine. Å lappri, det der förgår med tiden. Var nu icke barnslig längre, utan kom och följ med mig på Opran, så får du se *En timmas Äktenskap*; det är det allrabästa.

Kamr. S. Hvar är Annette? Har hon ej varit hemma sedan?

Christine. Jag har ej sett henne sedan i förrgår. Jag fruktar, hon ej kommer tillbaka.

Kamr. Fördömdt! Att jag skulle vara så dum, och lemna henne åt din uppsigt! Har du ingen idé, hvart hon tagit vägen?

Christine. Om jag skall säga sanningen, så tror jag nästan, att hon är hos Major B. Han var aldrig härifrån, och när jag gick på Drottninggatan i mid-dags, tyckte jag mig se henne åka med honom i hans granna vagn.

Kamr. Jag kan bli rasande. Du har säkert icke förlorat på det här heller.

Christine. Skyll icke mig, utan skyll sig sjelf. Det är Herrns eget fel, som icke straxt tog henne härifrån, såsom jag sade. Hvad kunde Herrn annat vänta, när Herrn lemnade henne här till rof åt alla förförelser?

Major B. Har det varit någon här?

Annette. Nej, hvem skulle det vara?

Major. Det gick en karl in här i huset för en stund sedan, som var väl insvept i sin kappa.

Annette. Hur kan du veta det?

Major. Jag såg det själf.

Annette. Då gick han väl någorstädes. Huset är stort.

Major. Men han gick just uppföre den här trappan.

Annette. Hü, kanske det var en tjuf, som gömde sig i vinden.

Major. Nej, jag hörde precis, att din dörr öppnades, och att han gick in här.

Annette. Nå, om han fins här, så sök rätt på honom.

Major. Jag finner honom ej, men jag vet att han är här. Men lika mycket; du är icke värd att blod utgjutes för din skull. Jag vill ej en gång veta, hvem den förmätne är. Jag lemnar både dig och honom åt ödets hämd. Farväl!

Annette. Å, jag slapp för godt köp. Jag var ordentligt rädd. . . . Kom Fredrik, nu är jag alldeles fri, och vi behöfva ej mer göra någon hemlighet af vår kärlek.

Fredr. Ack, min dyrkade Annette, vågar jag då hoppas ?

Annette. Å, alldeles icke. Tro ej, att min kärlek, ehuru häftig den är, skall afleda mig ifrån dygdens väg. Det var just derföre jag hatade Majoren, att han var nog djerf att göra brottsliga anspråk; och hans svartsjuka kom endast deraf, att jag afslog hans nedriga önsknigar, ty som han ej tror på dygden, inbillade han sig att jag skänkte åt dig, hvad jag vägrade honom.

Fredr. Himlen bevare mig, att vilja befläcka din rena dygd; men får jag hoppas att åtminstone äga ditt hjerta, och att kunna vinna din hand?

Annette. Ja, älskade Fredrik, du kan hoppas

begge delarne. Men du är ännu för ung; du kan ej gifta dig förrn om ett år. Skola vi hela den långa tiden öfverlemna oss åt alla ensamhetens och den häftiga kärlekens förförelser. Jag inser hela vådan deraf för oss begge, och jag vågar ej lita på min egen styrka. Jag vill derföre föreslå en utväg, som, utan att alldeles skilja oss åt, likväl lägger ett band på vår kärlek. Jag har blifvit uppfodd på landet, jag förlorade tidigt mina föräldrar, och min uppfostran har blifvit mycket vårdslösad. . . .

Fredr. Tala icke så, föttjusande Annett; hvilken qvinna kan vara mer fullkomlig än du?

Annette. Det är sant, att jag på ett par år genom läsning något litet odlat mitt förstånd; men jag saknar alla de talanger, som tillhöra ett Fruntimmer. Låt mig derföre vara ett år i en pension, der jag kan lära hvad som fattas mig.

Fredr. Du vill bli ännu mer dyrkansvärd i mina ögon? Nå väl, sköna Annett, det tillhör ej mig att sätta mig deremot.

(Forts. e. a. g.)

Mode-nyheter.

Svarta Sammets-hattar med skärm börja nu i Paris blifva mindre allmänna; men svarta Toque-hattar, eller med uppvikt skärm, ser man ännu lika många; de hafva merendels en enda lång platt liggande plym. För öfrigt brukas allt mer och mer hvita och rosenröda hattar, äfven med plymer. Blommor blifva allt mer sällsynta; de enda, som brukas, äro törnrosor och gullvifvor.

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

N:o 9.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 2 MARS 1816.

Den lyckliga Bondflickan.

Sorgespel i fem Akter.

(Fortsättning).

Tredje Akten.

Fredr. Och detta är belöningen för all min kärlek och min omsorg?

Annette. Hvad vill du? Kan jag göra mig o-synlig för din skull? eller rår jag för, att man ser på mig? Lägg bort denna orimliga svartsjuka, så skall du bli tusen gånger mera älskvärd.

Fredr. Men är det rimligt, att en karl så en-vist förföljer ett hederligt Fruntimmer, utan att ha någon anledning dertill?

Annette. Hvad för anledning? Jag vill hoppas, att du känner mig!

Fredr. Jag känner dig, och jag tror dig. Men tillstå likväl, att du gjort allt, för att väcka mitt misstroende, att ditt uppförande varit allt för litet granlaga, och att jag hundra gånger funnit dig i sådana omständigheter, som ett hederligt Fruntimmer gerna

undviker. Jag är öfvertygad, att endast din lättsinnighet varit orsaken dertill, men hur skall jag öfvertyga andra om det samma?

Annette. Förlåt mig, söta Fredrik, jag har visserligen orätt, min liflighet bortfor mig, och jag glömmet kanhända alltför ofta försigtighetens regler; men du känner ju mitt hjerta, du, Fredrik, kan aldrig tvifla på mig, och hvad frågar jag efter andra menniskors omdöme? Låt oss lefva blott för oss sjelfva, och ej bry oss om någon annan.

Fredr. Du har rätt, tillbedjansvärda flicka; du har uppoffrat så mycket för min skull, det är billigt att jag också uppoffrar något för dig. Hvad bryr jag mig om egensinniga slägtingars motsägelser? Lyckligtvis är jag min egen herie, och har tillräckligt att lefva af, både i Sverige och i hvad land som helst. Om ock hela verlden sätter sig deremot, skall jag gifta mig med min ovärderliga Annette. Men du kanhända, du tvekar att öfvergifva ditt fädernesland?

Annette. Med dig, älskade Fredrik, följer jag till världens ända. Hvad skulle jag ha att sakna här, i ett land, der jag är misskänd, förföljd, utan uppriktiga vänner? Jag äger blott dig, och der du är, der är mitt fädernesland.

Fredr. Gudomliga Annette, du har undanröjt mitt sista tvifvelsmål. Förlåt, att jag ännu vågade misstänka dig. Du följer mig frivilligt härifrån, och jag är således öfvertygad, att här fins ingen som har någon del i ditt hjerta.

Annette. Ack, Fredrik, hur har du kunnat tro det? Men jag förlåter dig gerna. Jag vill blott tän-

ka. huru lyckliga vi skola blifva tillsammans i ett annat Land Ack, låt oss ej längre uppskjuta dermed. Jag längtar mer än du att komma härifrån.

Fredr. Gläd dig då, min Annette, ty jag har redan gjort alla anstalter till vårt giftermål; det skall ske redan om söndag, men utan annan glans än den din närvaro sprider deröfver, och straxt derpå resa vi. Är du nöjd med denna anstalt?

Annette. Jag är alltid nöjd med hvad du gör, min ömma vän!

.....
Annette. Alltid gör du mig missnöjd med dina upptåger, förtretliga menniska; aldrig gör du mig till viljes. Först narrar du mig att ofvergifva mitt fader-nesland, der jag kunde blifvit tusen gånger lyckligare gift, än med en sådan äfventyrare, som ingenting är och ingenting vill bli; och sedan trifs du aldrig på något ställe, utan släpar mig från det ena landet till det andra. I Berlin måste vi flytta tre gånger, och slutligen resa derifrån, för det att Officerare råkade bo i samma hus som vi. I Wien kunde vi ej heller dröja längre, för de stygga maskeradernas skull, der du ej kunde så strängt som vanligt bevaka mig. I Cassel tyckte du, att alla människor voro för artiga emot mig. Men i byar och småstäder var du i stånd att dröja hela två och tre månader, i synnerhet om allt ungt folk var utskrifvet, och der blott fans gamla gubbar kvar. Andeligen formådde jag dig med mycken svårighet att fara till Paris, för att ge mig åtminstone någon ersättning för allt hvad jag förut lidit af dig; och knappt äro vi hitkomne, förrän

du gör anstalt till afresan. Men nu vill jag också en gång rå, och jag förklarar Er, min Herr Man, att jag reser icke härifrån.

Fredr. Jag hör med förundran, hvilken flytande tategåfva du redan förvärfvat, ehuru vi knappt äro hitkomne, som du säger. Men utan att jag behöfver svara på allt ditt sladder, lärer du väl sjelf påminna dig, att alla de flyttningar och resor, som du omtalar, voro blott dina egna intriger, och att vi aldrig dröjt på något ställe eller skyndat derifrån, utan efter din befallning. Jag tillstår med blygd den svaghet jag haft att låta så länge styra mig af dig; men nu vill jag äntligen en gång vara herre. Kort och godt, vi ha nu varit här i fyra månader, jag anser det tillräckligt, jag har derföre beställt hästar, och i morgon resa vi.

Annette. Det der är icke olikt min man; jag känner verkligen igen honom. Min Gud, hvad de stackars kvinnorna måste lida! Men jag skall säga Er, att jag länge nog varit misshandlad; jag uthärdar ej längre. Det måtte väl finnas i en stor Hufvudstad någon som har vilja och förmåga att frälsa en olycklig hustru från hennes mans tyranni.

Fredr. Å, det är utom all fråga; en vacker hustru, som klagar öfver sin man, får alltid beskyddare. Men just derföre skall du slippa klaga. Du kommer ej här ur rummet, utan för att stiga i vagnen, jag går icke heller ut, och ingen släpper jag in. Hur vill du då göra?

Annette. Nu kan jag skratta åt alltihop, ty nu ser jag att det icke är ditt allvar. Stygg är du, min

vän, det är visst; men du är derföre ingen barbar. Att du är i stånd att göra så som du nu säger, det är hvad jag aldrig tror. Se så, nu ha vi grälat en stund; låt det nu vara förbi; å, se ej så mulen ut; kom, låt oss försonas. Jag är icke så hårdnackad som jag gör mig; och du är icke heller så envis, som du säger, eller hur, min vän? Hör nu, apropos, är du icke bjuden på koncert i afton? när går du dit?

Fredr. Jag går icke dit.

Annette. Men hur skall du undvika det. Man väntar dig, och du har ingen giltig förevändning.

Fredr. Jag har redan skickat återbud, och det på ett ganska godt skäl, att jag skall resa i morgon.

Annette. Men hur skall du få pass?

Fredr. Det har jag redan.

Annette. Det är således din föresats att resa i morgon, och att till dess bevaka mig.

Fredr. Alldeles riktigt.

Annette. Nå väl, förhålliga tyrann, så skall jag då säga dig rent ut, att all din slughet tjenar till intet, ty kl. 9 i afton kommer General Donnevillle att göra mig besök, i den tanka att du då är borta, som du också hade varit, om ej dina fördömda kapriser kommit i vägen.

Fredr. Skall jag tro mina öron? General Donnevillle kommer kl. 9 att göra dig besök, och du har den fräckheten att sjelf säga mig det, och på köpet tråta för det jag är så oartig och hindrar ert rendez-vous!

Annette. Ja, än sedan? är det något ondt i det?

Straxt har du gemena misstankar. Han kommer hit, för att råda mig, hur jag skall undslippa en despotisk man, och beklagligen finner jag, att hans råd blifva mig med hvar stund nödvändigare.

Fredr. Allt bättre och bättre! så att du hade redan sådana förslag! Men jag beklagar, att det nu är för sent, ty hit in kommer han icke, det svär jag.

Annette. Och jag försäkrar dig, att han kommer in, på ett eller annat sätt. Men låt oss en gång tala förnuftigt. Hvarföre skola vi lefva tillsammans i beständig oenighet och kif? Låt oss hellre skiljas, då vi ej mer kunna komma öfverens? Ett sådant lif, som vi hittills fört, kan ej ha behag för någondera. Olyckliga, så länge vi äro förenade; lyckliga begge, om vi blifva skilde; böra vi tveka i valet?

Fredr. Det der är ganska sant, och den olyckligaste är jag; men det oaktadt samtycker jag ej till någon skilnad.

Annette. Ännu en sak. Jag vet, att du är ruinerad. Kanhända har mitt öfverflod mest bidragit dertill. Om du således blir befriad från att underhålla mig, och tillika får någon ersättning för hvad jag kostat dig, så kan du ännu lefva lycklig med det du har öfrigt; men hur vill du, i sådana omständigheter som du nu är, anständigt foda en hustru?

Fredr. Jag skall vänja henne vid tarflighet, så väl som mig sjelf.

Annette. Jag gissar det ena blir lika svårt som det andra. Tro mig, låt oss fredligt afgöra saken, vi passa uti intet afseende mer för hvarandra, låt oss skiljas.

Fredr. Nej, endast döden skall skilja oss. Icke jag skall gifva exempel af äktenskapets ohelgaude.

Annette. Nå väl, envisa människa. . . . Men se der kommer min befriare. Du svor, att han ej skulle slippa in, och du var likväl så blind, att du

ej kunde se denna tapetdörr. När man är angelägen om en sak, bör man vara mer omtänksam; kom ihåg det till en annan gång.

Fredr. Oforskämda qvinnor! . . . Hvad söker Ni här, min Herre?

General. Icke Er, min Herre; jag söker denna olyckliga Fru.

Fredr. Med hvad rättighet, Herr General, kommer Ni att utså oenighet emellan tvenne makar, som hitills innerligt älskas hvarandra, att göra en tillfällig tvist emellan dem obotlig, att blanda Er i husliga angelägenheter, som ej tåla någon främmande omsorg. Gå, jag besvar Er, lemna oss åt oss sjelfva, och var öfvertygad, att Ni uppfört Er mest ädelt, och mest bidragit att forlika oss, då Ni ingenting dertill gjort.

Annette. För Guds skull, Donneville, öfvergif mig icke. Den forlikning, som min tyrann omtalar, är omöjlig. Det ges ingen annan räddning för mig, än att skiljas ifrån honom. Det är blott af fruktan för Er, som han nu förställer sig. Men sanningen är, att han håller mig här innestängd, och att han i morgon bitida vill forå mig härifrån, Gud vet hvart, för att skilja mig ifrån alla som intressera sig för mitt öde. Han har redan hotat mig med den grymmaste behandling, för det jag anropat Er hjälp, och i sin vrede har han också tillåtit sig de mest skymfande uttåtelser om Er sjelf.

General. Hvad, min Herre, Ni har vågat. . . .

Fredr. Hvilken gränslös djerfhet!

General. Hvad säger Ni?

Annette. Skall jag upprepa så förolämpande ord? han sade, att Ni var en feg usling, som endast dugde att gå smygvägar, men ej hade mod att öppet möta honom.

General. Sacre Dieu! återkalla genast hvad Ni sagt, återkalla dessa förmättna ord!

Fredr. Jag är stum, jag har ingenting att återkalla.

General. Så kom och följ mig, Ert lif skall få betala denna djerfhet.

Fredr. Ja väl; jag har ingenting att sakna på jorden, jag har ingenting att förlora; den som förstört min egendom, min lycka och allt, må slutligen förstöra mitt lif; det är det minsta af allt. Det är icke Er, min Herre, jag anklagar därför; Ni är blott ett blindt verktyg, Ni vet icke hvad Ni gör. . .

General. Hör opp att skymfa, Ni har redan sagt mer än som fordras för att rättfärdiga min hämd.

Fredr. Ödets hämd, Herr General, går långsamt men säkert; den uteblifver aldrig; människans hämd förfelar ofta sitt mål genom förhastande. Jag är färdig att följa Er. . . . Jag har här flera par pistoler, väl deribland hvilka Ni behagar.

General. Jag tager dessa. . . . Er Fru är afsvimmad; säg till, att man bringar henne till sansning.

Fredr. Det behöfs ej. Genljudet af mitt döds-skott skall väcka henne till lifvet.

Annette. De äro borta. Hvad skall utgången bli? den kan ej vara tvifvelaktig. Hvem kan mäta sig med Donneville? Likväl, om det skulle vara möjligt. . . . Må göra; det kan vara mig likgilltigt, blott endera faller. Är det min man, så är jag fri; är det Donneville, så måste min man taga flykten. Donneville kan i alla fall ej bli min maka; att gifta sig med sin mans mördare, det är omöjligt. Så mycket bättre; jag vågar då sträcka mina anspråk ännu högre. Denna duell var ett mästerstycke. . . . Hvad är det? hvilken ovan rörelse? mitt bröst klappar? det är jag som mördar min man! Tyst, jag vill ej tänka derpå. Rår jag för, om han ej är vuxen sin motståndare? Jag måste nu bereda mig att värdigt mottaga underrättelsen om hans död, att anständigt sörja honom, och att visa mig för världen såsom en god hustru.

(Forts. e. a. g.)

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 9 MARS 1816.

Den lyckliga Bondflickan.

Sorgespel i fem Akter.

(Fortsättning).

Fjerde Akten.

Annette. **H**vad ser jag? *Donneville!* Besläckad med min mans blod, vågar Ni ännu visa Er för mina ögon? Gå, jag förlåter Er aldrig! Dessa tårar, är det ej nog att de i sex månader oupphörligen runnit? äro de ej nog ymniga, nog bittra? Skall Er förhatliga åsyn ännu komma att öka min smärta?

Donneville. Min Fru, allt lidande har en gräns; ingen sorg kan vara evig. Det är tid, att Ni aftorkar Edra tårar, för att höra förnuftets röst. Om jag varit nog olycklig att döda Er man, bör Ni besinna, att det har skett emot min vilja, och endast för att hämnas hans oförrätter emot Er; Ni bör besinna, att jag också befriat Er från en tyrann, som gjorde Ert lifs olycka och plåga.

Annette. Hvad djerfs Ni säga? För hvad beskylter Ni mig? Vill Ni göra mig delaktig i Er miss-

gerning? Det är sant, att jag varit nog brottslig att beklaga mig öfver min maka; ack, huru bittert har jag icke fått ångra det! huru ofta har icke mitt samvete, förebrått mig därför! Men kunde jag förutse, att en lindrig klagan, ett tillfälligt missnöje skulle ha så förskräckliga följder? Emedlertid bör jag försona mitt brott; i Ert land kan det ej ske; hos Er har man upphäfvit dessa fromma inrättningar, der fordom den olyckliga, den ångerfulla kunde finna en fristad. Men jag går till Italien, att der innesluta mig för mina öfriga dagar i ett kloster.

Donneville. I alla Gudars namn, tag ej ett så förtvifladt steg. Hvad har Ni att förebrå Er? Och om Ni ändligen vill försona Er med Himlen, så gör det åtminstone utan att försynda Er mot Jorden. Så mycken skönhet, så många behag, skola de begrafvas i ett kloster? Ni har ej rättighet att öfverlemna Er åt ensamheten, Ni är skapad att göra världens och Edra medmenniskors sällhet, det är Er bestämmelse, och Ni är mer brottslig om Ni undandrager Er den. Huru många skulle icke skatta sig lycklige

Annette. Håll, min Herre, jag har ännu ett skäl till mitt beslut, ett befallande skäl, och jag bör ej längre dölja det för Er. Min mans affärer voro i oordning, jag har nästan ingenting öfrigt efter honom, och nödvändigheten tvingar mig således äfven till det som min pligt i alla fall skulle ålägga mig.

Donneville. Men, tillåt mig ännu en invändning, Ni, som är född Svenska, hur kan Ni vara Katolik? eller menar Ni, att de fromma Nunnorna skola upp-

taga Er i sitt sköte, utan att efterfråge Edra kätterska grundsatser.

Annette. Ni har rätt. Hvad tänkte jag på? Jag kan ej sjelf tillåta mig det. Ack, för mig är då icke en gång denna sista de olyckligas tillflykt öppen! O Gud! hvad skall mitt öde blifva?

Donneville. Min Fru, tillåt den, som varit upphofvet till Er förlust, att ersätta den. Skänk mig Er hjerta och Er hand. Jag skall egna hela mitt lif att göra Er lycklig.

Annette. O Himmel! hvad måste jag höra? Min mans mördare har den djerfheten att bjuda mig sin hand! Hvarigenom har jag förtjent denna förödmjukelse? Är det min fattigdom, som gör Er så förmäten, så vet att Ni bedrar Er, och att ingen brist, intet elände kan förnedra mig så djupt. Med min mans mördare skulle jag gifta mig? Jag är brottslig nog, att jag så länge fordragit hans åsyn . . . Herr Marskalk! förlåt mig, jag såg Er ej; Ni kommer i en olycklig stund, Ni kommer att bli vittne till den skymf mig vederfares.

Marskalk. Min Fru, jag finner att Generalen har orätt; han bör ej våga några anspråk på Er hand. Men Ni måste förlåta honom; den som ser Er, kan lätt vara förledd att glömma allt hvad han bör.

Annette. Då Ni, min ädelmodige beskyddare, försvarar honom, nödgas jag tiga. Jag begär blott, att han måtte lemna mig, och att det måtte begrafvas i en evig glömska. att han vågat sträcka mig sin blodbefläckade hand.

Donneville. Jag ser nu först, huru orätt jag haft det är Ni, Herr Marskalk, som har upplyst mig, och det är för Er jag utrymmer platsen.

Annette. Hvad ville han säga? Är det möjligt, att han kan tro Er hysa några afsigter som äro vanhedrande för mig? Ni är ju gift och har en älskvärd Fru? Det är det enda som hitills har tryggt mig, oaktadt Edra nog täta besök, det enda som öfvertygat mig, att endast mänskligheten varit driffjädern till Ert ädla deltagande i mitt öde. Men, Himmel, om äfven denna oskyldiga förbindelse måste vara underkastad förtalets uttydningar, eller om jag skulle bedragit mig i mitt fortroende till Ert redliga tänkesätt, i hvilken vrå af verlden skall jag då dölja mig, för att undfly människornas elakhet?

Marskalk. Min Fru, Ni har ej bedragit Er på mig; men om Ni kan tro det vara möjligt, att se Er nästan alla dagar, utan att bli varse Edra förtjenster, utan att märka Er öfverlägsenhet öfver alla andra qvinnor på jorden, då har Ni bedragit Er på Er sjelf. Om det är ett brott art tillbedja den skönaste och fullkomligaste af hela Ert kön, då är jag visserligen den brottsligaste af alla dödlige, men jag har endast Er att tacka därför.

Annette. Jag är mer än förundrad, och i sanning trodde jag mig aldrig bli nödsakad att afhöra ett sådant tal. Ert förra ädelmod hindrar mig att visa hela min förtrytelse deröfver. Men säg sjelf, till hvilken qvinna är det en gift man vågar göra en sådan förklaring? för hvem anser Ni mig? och huru vill Ni att jag hädanester skall anse Er?

Marshalk. Ni är högst orättvis, sköna Annette. Om Ni vill att ingen skall tillbedja Er, måste Ni utrota halfva människoslägtet. Nå väl, hvaruti består då mitt brott? endast och allenast uti min uppriktiga bekännelse. Men hade ej mina ögon långt förut sagt detsamma? hade ej hela mitt uppförande röjt mina känslor. Hvarföre skulle det vara blott mina läppar förment, att yppa denna illa förvarade hemlighet? För öfrigt, om Ni vill filosofiskt betrakta saken, så skall Ni finna, att det ej är det minsta ondt deruti. Hvad betyder det, om jag är gift eller icke? Hvad är äktenskapet? en konventionel förbindelse, hvaruti hjertat sällan har någon del. Men denna ljufva själarnes förening, denna sjelfvalda förvantskap, som af inga yttre omständigheter, af ingen främmande vilja beror, fins något heligare på jorden, än den? och böra två varelser, som af denna valförvantskap känna sig dragne till hvarandra, låta af gammalmodiga fördomar hindra sig att njuta den sällhet som Naturen dem ämnat?

Annette. Jag ingår ej i Edra spetsfundigheter, jag vet blott hvad hedern bjuder, och jag skall aldrig bryta mot dess lagar, ehvad känslor mitt hjerta i hemlighet må hysa. Jag hesvär Er således att från denna stund aldrig mer tala härom, så framt Ni ej vill tvinga mig att försaka det nöjet att se Er.

Marshalk. Det nöjet att se mig? Grymma, om Ni räknade det för ett nöje, skulle Ni ej göra det till en plåga för mig. Men Ni må anse det huru som helst, skall Ni snart bli befriad derifrån, ty i morgon reser jag till Arméen.

Annette. Ni reser i morgon? O himmel! och

till hvilken Armé? det måtte väl ej vara till den Spanska?

Marskalk. Jo, jag reser till Spanien, våra Arméers graf, och knappast återkommer jag någonsin derifrån. Jag hoppades att åtminstone få medtaga den öfvertygelsen att äga Ert hjerta; men tröstlös låter Ni mig gå döden till möte, och ingen kärleksfull blick har jag att påminna mig i min dödsstund.

Annette. Marskalk, för Guds skull, tala icke så grusligt. Jag kan ej motstå Er i detta ögonblick. Ja, jag måste tillstå det, jag älskar Er, jag älskar innerligare än jag någonsin förr älskat. Men nu, lemna mig genast, nu fruktar jag Er för mycket att längre vara med Er tillsammans Lemna mig, säger jag Er Nej Vid Er återkomst Kanhända våra öden under tiden förändra utseende, kanhända Gå, gå . . . , Farväl, jag flyr ifrån Er, jag instänger mig; farväl, farväl, kom lika öm men lyckligare tillbaka.

(Forts. e. a. g.)

Om Skottska Qvinnorna.

I Skottland tvättas linne på ett alldeles eget sätt. Sedan det blifvit väl ingnidet med såpa, lägges det i ett ofantligt vidt kar, som är uppfyllt med vatten. Derefter hoppa alla qvinnorna i karet, och dansa der ganska ordentligt, under det de sjelfva sjunga takten. Somliga kar äro så stora, att de kunna rymma fem-

ton eller tjugu kvinnor. All tvättning sker nemligen i sällskap, och merendels vid stranden af någon bäck.

De Skottska kvinnornas kläder äro nästan alltid af randiga tyger med mycket lysande färger; merendels är det ylletyger, som de sjelfva spinna om vinterqvällarne. Deras kjolar äro mycket korta, och af randigt tyg; deras tröja är blå. Deras *plaid*, ett slags skärp, är också randigt, och nyttjas stundom som slöja, stundom som kappa.

Fruentimmerna i Edinburg pläga stundom, för att bibehålla något af National-Costumen, bruka ett dylikt brokigt skärp, men som är af silke i stället för ylle, och med guld- eller silfverfransar. Detta är i hufvudsaken det samma, som de så kallade Cirkassiska eller *Iris-skärp*, hvilka redan en tid varit nyttjade äfven af våra Fruentimmer.

Som Tistel-Orden är den Skottska National-Orden, nyttja unga Fruentimmer, då de äro klädda, ofta en girland af Tistel-blommer till hårprydnad.

Mode-nyheter.

Hvita hattar äro nu de mest allmänna i Paris. Rosenröda ser man långt mindre än i slutet af Januari. De hvita hattarna äro af åtskilliga slags tyger; *Pluche*, *Sammet*, *Gaze-sammet*, *Rips*, *Tyll* och äfveu *Gros de Naples* brukas ömsom. Hvita hattar af *Tyll* eller *Rips* göras mestadels med genombruten

skärm. Eljest ser man äfven ponsoröda, citrongula, himmelsblåa och gråa hattar, men allt i mindre antal. Svarta Sammetshattar äro också ännu temligen på modet. Några Toque-hattar af Sammet hafva kullen platt och mycket vid upptill. På hvita hattar ser man temligen ofta två eller tre röda törnrosor, blandade med lika många hvita liljor. Liljorna hafva neml. inom kort tid blifvit mycket allmänna. På gula hattar brukas jemte liljorna gula törnrosor, på blåa hattar blåa törnrosor o. s. v. Till garnering i kanten af skärmen nyttjas ömsom Blonder och Tyll; de förra fastsys helt slätt, men den senare rynkas i stora veck. Tyllmössor, att vara klädd med, göras med en helt rund kulle, och garneras med blonder.

På de nya Pelsarne är kragen eller capuchonen, icke som förr af tyg, utan hel och hällen af skinn. Frambrämen äro af samma sort som kragen, och nertill är ett utomordentligt bredt bräm.

Någonting alldeles nytt är strumpor, handskar och nattmössor af Cachemire, som först i år uppkommit, men redan äro i temligen allmänt bruk.

Sedan någon tid brukas *Chinesiska halskedjor*, bestående af sex rader små Silfverperlor, här och der blandade med stora slipade perlor af Lapis Lazuli. Vid begge ändarne, som knytnas framtill, hänga två större Silfverperlor.

Gravuren N:o 3 medföljer nästa Blad.

Tryckt hos FR. CEDERBÖRGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 16 MARS 1816.

Den lyckliga Bondslöckan.

Sorgespel i fem Akter.

Fjerde Akten.

(Fortsättning).

Annette. Fru Marskalkinna, då jag är nog lycklig att vara hedrad med Er vänskap, bör jag utan tvifvel ovillkorligt uppfylla Edra önsknningar. Men tillåt mig dock att ännu en gång afstyrka denna farliga resa.

Marskalkinn. Nå väl, otacksamma vän, efter Ni ej vill följa mig, skall jag resa allena. Alltsedan den dagen, då jag första gången träffade Er på maskeraden, har Ni förstått att mer och mer intaga mitt hjerta; Ert umgänge har blifvit mig oundgängligt; det skall kosta på mig att sakna Er; men då pligten kallar, måste känslan, och sjelfva vänskapen, vika. Min man, sårad, kanske nära döden. . . .

Annette. Kanske redan död. . . .

Marskalkinn. O Gud! Så mycket olyckligare vore det.

Annette. Och resan så mycket onödigare.

Marskalkinn. Ni talar efter Edra känslor. Ni har aldrig sett honom. Ni är icke hans maka.

Annette Äfven jag, Fru Marskalkinna, känner en makas pligter. Men jag känner också, hvilka förskräckliga faror som skola hota Er i Spanien.

Marskalkinn. För en hustru finnes inga faror, när hennes man behöfver hennes närvaro. Men i afseende på Er sjelf, har Ni rätt; hvarföre skulle Ni blottställa Er för dessa förskräckliga faror? jag borde ej bedt Er derom, jag hade orätt.

Annette. Det är således Ert oryggliga beslut att resa.

Marskalkinn. Ja, om också ingen mensklig varelse vill följa mig.

Annette. Se här den som följer Er, om det vore till sjelfva Barbariet. Fru Marskalkinna, har Ni kunnat misskänna mig? Så länge jag ej var övertygad om Er allvarliga föresats, borde jag afråda Er från en resa, på hvilken Ni är blottställd för så många slags faror. Men då jag nu vet Ert beslut, måste jag säga Er, att det från första ögonblicket också var mitt uppsåt att med Er trotsa alla möjliga olyckor som på en så vågsam resa kunna hända.

Marskalkinn. Omfamna mig, min älskade vän! Jag visste nog, att du ej skulle öfverge mig. För öfverigt är faran icke så stor som du föreställer dig. Våra troppar innehafva ju hela landet ända till Valencia, och de fiendtliga Ströf-Corpserne skola vi nog undgå. Kom, Himlen och vänskapen skall beskydda oss.

Annette. Och Er dygd framför allt, älskade Marskalkinna.

En Guerilla-Chef. Antonio, läs detta bref, som i natt på ett högst besynnerligt sätt kommit mig till handa.

Antonio. "En tyranniets fiende underrättar härigenom den patriotiske Anföraren för de tappre Guerillas, att en Fransk Marskalkinna i morgon förmidag med en betäckning af blott 200 män reser igenom passen vid Tortosa. Hon är Gemål till den fiendtlige Befälhafvare, som redan gjort Catalonierne så mycket ondt, och medför stora dyrbarheter. Nu är tillfälle att med ett enda slag hämnas alla de grymheter fienderne begått, och sâra dem på det mest kânbara sätt. Behöfves mer för att elda en Patriots mod? Den som gör denna vigtiga upptäckt, begär blott en enda belöning. Det är, att man skonar det Fruntimmer, som sitter jemte Marskalkinnan i vagnen, och som lätt skiljes ifrån henne derigenom, att hon ser mycket yngre ut. Låt denna unga qvinna fly, utan att tillfoga henne något ondt, ty hon är icke Fransyska."

Chef. Hvad säger du om detta bref?

Antonio. Det är något försât, som man vill utlägga för oss.

Chef. Det är icke sannolikt. Vi innehafva ju alla bergen, och ingen betydligare styrka kan nalkas på långt afstånd, utan att vi förut upptäcka den.

Antonio. Då är det någon enskilt hämd, som döljer sig under detta patriotiska sken.

Chef. Det tror jag långt snarare, ty brefvet är tydligen af Fruntimmers-hand. Men det må vara huru som helst; jag begagnar mig af tillfället. Gif order, att alla äro färdige i första dagningen; hvar och en,

som gör minsta motstånd, det må vara hvem som helst, skall på stället nedgöras, och resten tagas till fånga. Blott det unga Fruntimret, som åker mod Marskalkinnan, skall man ej hindra att fly.

.
Annette. O Himmel! vi äro förlorade. Se, Fru Marskalkinna, vårt folk är slaget, och röfrarne komma i fullt sporrstreck hit. O Gud, skola vi lemna oss åt dessa barbarer? Låt dem hellre döda oss; låt oss sälja våra lif så dyrt som möjligt.

Marskalkinn. Du har rätt, min modiga vän, låt oss taga hvardera en pistol, och skjuta på hvar sin sida den förste som kommer till vagnsdörren.

Annette. Se der kommer redan en på Er sida.

Marskalkinn. Dö, olycklige! Hvad ser jag? Min vän flyr ifrån mig! Och jag . . . Aj, det är gjordt med mig! . . . Mitt hufvud! Jag dör . . . ensam, öfvergifven . . . trolösa vän!

.
(Forts. e. a. g.)

Om Känslfullheten.

(Öfversättning från Fransyskan.)

Är känslfullheten (känsligheten) en dygd, eller är det en svaghet?

Som dygd betyder styrka, och känslfullhetens egenskap är att förveka själen och öppna den för de ömmaste rörelser, synes mig att man ej kan gifva samma namn åt två motsatta förmögenheter. Å andra sidan åter, hur kan man kalla svaghet en känsla,

som gör att man trotsar så många faror, öfvervinner så många hinder, och som ger åt de svagaste varelser en kraft, hvilken ofta upphöjer dem öfver sjelfva hjeltemodet?

Känslfullheten eller känsligheten är i sjelfva verket hvarken en dygd eller en svaghet, men en syftning af hjertat till beggedera. Förblanda henne ej med medlidsamheten; hon är mer värd. Hon gör, utom hvad som kan tillräknas medlidsamheten, ganska mycket som denna icke gör. Medlidsamheten är en flygtig känsla, som utslocknar tillika med den orsak som frambragt den; det är en tillfällig verkning af känsligheten, hvilken i sig sjelf är en varaktig själsegenskap, och icke består i en viss rörelse, utan snarare i en fallenhet att känna alla rörelser. Denna fallenhet kallas egentligast *känslfullhet*, då den uppväcker hos oss milda känslor. Men uppenbarar den sig vanligen genom häftiga känslor, kallas den *retlighet*.

Vi frågade nyss, om känsligheten var en dygd eller en last. Den följd af axiomer, som vi framställt, har kanhända fört oss till upplösningen af denna fråga. Känsligheten är i sig sjelf hvarken en dygd eller en last; men den själ, som hon beherrsakar, är lika lätt förd till dygdiga och lastbara gerningar. En sådan själ är ett instrument, som återger de toner slumpens hand finner för godt att derpå anslå. Känsligheten leder till hämd äfven så väl som till tacksamhet, till stränghet så väl som till öfverseende, till grymhet så väl som till ädelmod. Homers Achilles är verk-

ligen en typ af den känslige mannen. Läs Iliaden, och Ni skall finna, att han förenar hos sig alla förenämnde kontraster. Alla hans känslor äro passioner, alla hans passioner raserier, hans vänskap så väl som hans hat, hvilket senare i sig sjelft är blott en vänskapens ytterlighet. Retlig ända till vildhet, emedan han är känslfull ända till svärmeri, ger han, i den ursinnighet hvarmed han skymfar Hectors lik, en måttstock för all den ömhet, hvarmed han älskade Patroclus; och den lätthet, hvarmed han åter bevekes vid Priami fårar, bevisar att alla rörelser i denna otyglade själ hade ett och samma ursprung, nemligen känsligheten.

Likväl kunna känsligheten och retligheten bebo samma hjerta, utan att nödvändigt der åstadkomma sådana verkningar, som vi beskrifvit. Dessa begge känslor kunna, derigenom att de motväga hvarandra, modifieras, och afhålla människan så väl ifrån en ytterlig häftighet som ifrån en öfverdrifven svaghet, hindra själen både att stiga för högt och att falla förlågt, och gifva den en helt egen dygd, hvarigenom den, utan att vara mindre känslig för oförrätter, är mer känslig för nöjet att förlåta. Det är denna lyckliga blandning af känslfullhet och retlighet, som utgör ädelmodet, och så ofta pryder Hjelten. Det är den jag beundrar hos Lycurgus, i den förlåtelse han ger åt den ursinnige yngling som hade sårat honom. Det är retligheten allena, som gör mildheten till en dygd. Att ej hämnas en oförrätt, som man ej känt, är icke att förlåta; men mängden af människor, som dömma de Stora mindre efter deras känslor än efter deras ger-

ningar, hedrar med samma namn af mildhet, Titi ädelmod, Augusti slughet och Claudii fänighet, hvilka alla tre, men af så olika grunder, förskonade stora brottslingar.

Det fins en fysisk känslighet så väl som en moralisk. Begge äro stundom så noga förbundne, att man förvexlar dem med hvarandra. Det är likväl en betydlig skilnad dem emellan; det är till ex. amma skilnad, som emellan den fysiska och moraliska kärleken, samma skilnad som emellan kroppens och själens njutningar. En viss retlighet i nerverne kan ofta ha samma verkningar som känsligheten; men då det ej är ifrån hjertat, som denna rörelse har sitt upphof, måanne det ej skulle vara lämpligt att ge den ett särskilt namn? Om man kallar den *lättördhet*, synes mig denna benämning ganska väl karakterisera så många Fruntimmers och Karlars känslighet, hvilka äro ingenting mindre än känslofulla.

Känsligheten, som en del anse för verkan af en klen organisation, och andre som bevis på ett finare tänkesätt, har föranledt två alldeles motsatta slag af tillgjordhet, hvilka dock hafva samma ursprung, neml. fäfangan. En människa till ex., som är i sjelfva verket känslofull, blyges för denna egenskap, hvilken oupphörligen öfverrumplar honom, oaktadt allt hans bemödande att dölja den under skenet af en häftig karakter; en annan tvertom, hård och kall som marmorn, söker gifva ett utseende af den mest utomordentliga känslofullhet åt sin känslolösa själ, hvilken dock vid det obetydligaste tillfälle förräder sig. Beg-

ge dessa karakterer äre lika löjliga, men icke lika roliga; begge hafva dock med mer och mindre framgång blifvit framställda på skådeplatsen. Goldoni har af den förre gjort sin *Knarrige*, en karakter som på en gång väcker löje och rörelse. Etienne har af den senare gjort *Menniskovännen i Mågarne*, en person som väcker mer harm än löje. I den förstnämnde pjesen ligger det komiska i karakteren; i den andra består det allenast i situationerne, en konst hvarigenom Författaren sökt öfvervinna den stora svårigheten af sitt företag.

Kanhända skulle man, utan att hafva hela Goldonis talang, kunna roa sina åskådare med det löjliga hos en menniska, som använder allt sitt bemödande, för att synas mindre god än han är; men för att göra skrymteriet roligt hos en menniska, som vill skryta med en godhet den han ej äger, borde man hafva Molières snille.

Affektation af känslolöshet förlåter man gerna, emedan den ej gör någon skada; men den motsatta affektationen måste alltid uppväcka den yttersta harm, emedan den är ett af de nedrigaste bedrägerier.

Förklaring öfver Gravuren N:o 3.

Fig. 1. Mössa med stor skärm. *Levantins-Klädning*, garnerad med rynkor af *Sidensars*. *Hvita Handskar*. *Rosenröda Skor*.

Fig. 2. *Hatt af Gros de Naples*. *Merinos-Kappott*, med två rader knappar. *Hvita Handskar*. *Gula Skor*.

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 23 MARS 1816.

Jeanne de France.

En historisk Berättelse af Fru Genlis.

Detta nya Arbeta af en ryktbar Författarinna, hvilket för några veckor sedan utkommit i Paris, och der gjort ovanligt mycket uppseende, förtjenar äfven hos oss att närmare kännas. Man vet, huru sant och förträffligt Fru Genlis vet att måla historiska karakterer; men här har hon öfverträffat sig sjelf, emedan hennes ämne öfverträffat alla ämnen hon förut valt. Här finner man ett mönster af den högsta qvinliga dygd, och ett mönster som icke är inbillningens foster, utan som i verkligheten existerat, och hvaraf intet drag är anfördt, som ej har sin grund i Historien. Här kan man ej säga: detta är öfverdrifvet, omöjligt, onaturligt; ty allt är här både naturligt och verkligt. Här kan den seghjertade ej trösta sig med den mensliga svagheten; ty här röjer sig endast den högsta styrka. En kort recension af innehållet skall sätta mina Läsarinor i stånd, att bedömma värdet af denna nya Roman, om den så får kallas. Men först bör jag meddela några historiska uppgifter angående hufvudpersonerne.

Prinsessan Johanna af Frankrike, Ludvik XI:s yngsta dotter, och syster till Hertiginnan af Beaujeu, som sedermera en tid var Regentinna, blef år 1476 förmålt med Ludvik XII, dåvarande Hertig af Orleans. Giftermåls-kontraktet hade på Konungens befallning blifvit afslutadt redan år 1473, då Prinsessan var endast 12, och Hertigen 14 år gammal. Johanna var född med hjertats och förståndets förträffligaste egenskaper, men saknade alla kroppsliga behag, olyckligtvis det enda som kunnat intaga hennes unga Gemål. Också påstås det, att Hertigen på sin bröllopsdag protesterade hemligen, i närvaro af några förtrogne, mot det giftermål han, för att behaga Konungen och ej blottställa sig för dess vrede, var tvungen att ingå. Så länge Ludvik XI lefde, måste han dock iakttaga en viss skonsamhet i sitt uppförande mot Johanna, men efter denne Konungs död började han tydligare röja sitt tänkesätt, ehuru han ännu ej vågade skilja sig ifrån henne, af fruktan för hennes bror Konung Carl VIII och hennes syster Hertiginnan af Beaujeu. Det var först efter Carl VIII:s död, då han sjelf blef Konung, som han skilde sig från sin första Gemål, och gifte sig med Anna af Bretagne, Carl VIII:s Enka, som han redan i nio år hade älskat. Johanna, ehuru hon ganska väl kunnat förutse denna skilsmässa, hade dock undertiden uppfyllt alla en makas pligter. Efter slaget vid St. Aubin, der Hertigen af Orleans, såsom upprørsstiftare, blifvit tagen sill fånga, hade hon skyndat att hos sin minderårige bror utverka hans frigifvande, emot sin systers Regentinnans vilja, och derigenom ådragit sig hennes missnöje. Sedan hon blifvit skild ifrån sin man, sökte hon sin tröst i Religio-

nen, valde Staden Bourges till sin tillflyktsort, och stiftade der klostret les Annonciades, uti hvilket hon sjelf dog som Nunna.

Låtom oss nu se, huru Fru Genlis behandlat detta ämne. Mina Läsarinnor skola finna, med hvad beundransvärd konst hon upphöjer den moraliska skönheten vid sidan af den fysiska, och tacksamheten utmed kärleken. Se här några utdrag ur hennes Roman.

”Den barnsligaste fåfänga, säger Författarinnan, upptager en stor del af tiden för nästan alla Fruntimmer som ej äro erkänt fula, och omsorgen att pryda sig fortfar alltför ofta att sysselsätta dem ända till den åldern, då de blifva löjliga derigenom. Euru Johanna hade ingenting som kunde kallas vanskapligt, var hon likväl så vanlottad af naturen, att sjelfva smickret aldrig vågade försöka att i det afseendet bebraga henne. Således kunde ingen lättsinnig tanka, ingen farlig förförelse förvandla hennes förnuft, betaga henne bruket deraf, eller hindra dess tillväxt.”

”Johanna visste ifrån sin första barndom, att Hertigen af Orleans en dag skulle bli hennes maka, och naturligtvis fattade hon för denne älskvärde Prins en liflig och ren böjelse, som fullkomnade hennes dygd och karakter, och snart blef en sublim tillgifvenhet.”

”På bröllopsdagen väckte den olyckliga kontrasten emellan Ludviks sköna växt och anletsdrag och hans unga Gemåls hela utseende, alla människors uppmärk-

samhet. Ludvik hörde några anmärkningar deröfver, som oförsigtigheten, och kanhända elakheten, lät undfalla. Han var tyst och bedröfvad hela dagen. Johannas oskuld bevarade henne för all oro; hon förstod ännu ej att skilja kärleken från vänskapen, och i en dygdig qvinnas hjerta är kärleken så nära förbunden med den trogna och ädla vänskapen, att åldern och tiden ej kunna annat än rena denna ädla låga, men aldrig försvaga den. Johanna kände blott sällheten, att hafva hört den hon älskade uttala den heliga ed, som för alltid förenade deras öden. Tankan på de pligter hon åtagit sig ökade hennes ömhet, och hon föreställde sig ej annat än att Ludvik hyste samma känslor. Emedlertid märkte hon snart, att han antagit en allvarsammare och i synnerhet mer afgörande ton med henne; hon kände i början någon smärta deröfver, men sedan hon närmare tänkt derpå, föreställde hon sig, att Ludvik ville redan iakttaga en mans värdighet. Denna tanka förtjuste henne: han satte således värde på detta slags öfvervälde, som hon med så mycken glädje erkände! han påminnte sig således i hvart ögonblick, att hon var hans hustru!"

Två eller tre år förflöto sålunda för Johanna i en lycklig säkerhet. Men vid den tiden började en efter utseendet obetydlig anmärkning störa hennes lugn, genom den obehagliga jämförelse hvartill den gaf anledning. Hon märkte, att Ludvik sedan någon tid nästan aldrig berömde Fruntimmer för annat än deras utseende, och framför allt beundrade skönheten. Det var då en stor olycka att vara den utan. Johanna val-

de derefter till sin lifvärd den blygsammaste af alla färger, den grå, och hennes klädningar voro alltid af den enklaste form. "Hon trodde, säger Fru Genlis, att hon icke borde pryda en skapnad, som all konst och prakt ej kunde försköna, utan endast göra mer märkbar. Johannas växt var mindre än ordinär, och temligen oregelbunden, dock utan något uppenbart fel. Hon haltade helt litet; men denna vacklande gång, som var så öfverensstämmande med den i hela hennes väsende rådande matthet, syntes hos henne mindre som ett naturligt fel, än som en verkan af svaghet och nedslagenhet. Hennes ansigte hade ingenting vanskäpigt; men man fann der ej ett enda behagligt drag. Hennes långa blonda hår skulle prydt det vackraste hufvud; men på hennes, tjente det blott att göra hennes ovanliga blekhet ännu dystrare. Oskulden och godheten målade sig på hennes panna, men aldrig såg man der en stråle af munterhet; glädjen, som aldrig var för henne oblandad, och som endast kunde komma från hennes själ, visade sig aldrig utan med uttryck af en djup rörelse. Ett lidande utseende samt den mest blyga och milda blick gäfvö hela hennes fysiologi, och äfven hennes vanliga kroppsställning, någonting bedjande. Hennes röst var melodios och rörande; hon hade vackra händer, hon visste det, Ludvik hade berömt dem; armband af perlor, som hon fått af honom, voro den enda prydnad hon ville bära."

"Ack, sade en dag Johanna till Grefvinnan Du-nois, hennes enda förtrogn; hos en af Naturen vanlottad varelse är den renaste och rättmätigaste kärlek endast en löjlig svaghet. . . . Högaktningen och

vänskapen kunna stundom i Ludviks ädla hjerta öfvergå sjelfva kärleken! Men att vinna en verklig genkärlek, omöjligt; och likväl skulle våra själar så väl förstå hvarandra Ja, jag skall erhålla hans vänskap och hela hans förtroende, jag vågar hoppas det Jag skall se honom alla dagar; jag skall vaka öfver hans bästa, jag skall gagna honom hos min Far; ack, jag bör ej beklaga mig."

"Johanna formerade sig ett särskilt sällskap af de älskvärdaste och förståndigaste personer vid Hofvet. Ludvik kom ofta att der tillbringa hela aftnar; han icke allenast förstod att sjelf värdera behaget af Johannas konversation, utan njöt äfven af det intryck den gjorde på andra. Han fann sig hedrad af det så väl förtjenta beröm, som gafs åt den som bar hans namn. Ehuru han alltid ville bevara sin frihet, och lefde med henne endast som bror, hade han i sjelfva verket alla de känslor för henne, som utgöra äktenskaps-tillgifvenheten hos en man, hvilken ej hyser någon kärlek; och denna ömhet fick hvar dag mera värde öfver honom; men den förmådde dock ej att skilja honom från den lysande och farliga Athenais."

"Det är blott en enda sak i verlden, sade Johanna till sin vän, som skulle kunna aldeles krossa min själ; det vore, att han fattade en häftig passion för någon qvinna, som förenade dygden med skönheten, och att han blefve älskad af henne tillbaka."

Ludvik XI var död; Regentinnan dolde ej mer sitt hat till Hertigen af Orleans. Drifven till det yt-

tersta, utbrast han i hotelser, och underrättad att man ärnade beröfva honom friheten, lemnade han Frankrike. "Om Ni dröjde här, sade Johanna till honom, skulle jag lida mer af förskräckelse och fruktan, än af Er frånvaro."

Men det var till Bretagne, som Ludvik ärnade sig. Denna provins lydde då ännu icke under Frankrike; den utgjorde en särskilt Stat. Vid Hofvet derstädes var en Prinsessa, redan namnkunnig för sin lysande skönhet, sin upplysta smak för de fria Konsterna, och för alla de dygder, som kunna gifva ett verkligt värde åt så många utmärkta förmåner. Ludvik reste att se Anna af Bretagne; hans hjerta, så lätt att uppelda, huru skulle det kunna emotstå så många förenade behag? "Ack, sade Johanna för sig sjelf, utan twifvel skall han älska, såsom jag älskar honom." Denna tanka öfvergaf henne ej mer.

"Dagen efter Ludviks ankomst var vid Hofvet en mycket lysande fest; men blott ett enda föremål fästade Ludviks uppmärksamhet; han såg för första gången Anna af Bretagne. Förblindad, intagen af beundran, fann han denna Prinsessa tusen gånger skönare än ryktet sagt. I sjelfva verket förenade hon ett himmelskt förtjusande ansigte med en fullkomligt regulier skönhet, samt behag och elegans med den majestätligaste växt. Hennes uppsyn hade någonting stolt; men denna ädla allvarsamhet, som var blygsamhetens foster, och mildra des af hennes ljufva blickar, hade ingenting högdraget eller befallande; hon återhöll, utan att stöta tillbaka. Ludvik, på sin sida, fä-

stade allas ögon; och den förvirring, som Prinsessans äsyn förorsakade honom, var så uppenbar, att hela världen märkte den. De följande dagarne såg han Anna flere gånger, tillbragte aftnarne i hennes sällskap, beundrade hennes förstånd, hennes talanger och känslor, hörde berättas tusen rörande drag af hennes godhet, och blef utom sig af kärlek. Denna nya passion, den enda verkliga han någonsin känt, öfverändakastade alla hans idéer och planer. För att utan tvång och utan samvetsagg kunna öfverlemna sig deråt, sade han och upprepade beständigt för sig sjelf, att Johanna hyste ingen kärlek för honom; att han, i följe af hennes egen vilja, aldrig begagnat sig af en make rättigheter; att det band, som förenade dem, var endast skenbart, och att blotta framställningen af sammanhanget vid Hofvet i Rom skulle vara tillräckligt att återförskaffa dem begge deras fullkomliga frihet."

(Forts. e. a. g.)

På *SOFRÖSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Num-
mer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter &
Comp:s Boklåda med Två Riksd. 24 skill. Banko.

I nämnde Boklåda kan särskilt prenumereras med Fyra R:dr B:ko
på de *colorerade gravurer*, föreställande *de modernaste Engelska och*
Franska Fruntimmers-Costumer, som medfölja detta Blad, en i hvarje
månad.

Af *SOFRÖSYNE* för nästledne år finnes ännu kompletta exem-
plar för prenumerations-priset Två Riksdaler 24 sk. Banko, äfvensom
af gravurerna för Två R:dr Banko. Begge delarne fås äfven antin-
gen inhäftade eller bundne i vackra band i ofvannämnde Boklåda för
en mätlig tillökning i priset.

Tryckt hos FR. GEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

En Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 30 MARS 1816.

Den lyckliga Bondflickan.

Sorgespel i fem Akter.

(Fortsättning och slut).

Fjerde Akten.

.....

Annette. Äntligen får jag se Er fullkomligt återställd. Nu först, då Ni kan komma ut i fria luften, tycker jag att jag hsr någon vedergällning för min omsorg.

Marsskalk. Ja, älskade ovärderliga *Annette*, det är endast dig jag har att tacka för mitt lif. Ditt oafbruuna vakande, din noggranna vård, din ömhet, din kärlek, vågar jag säga, hafva frälsat mig. Hur skall jag någonsin kunna vedergälla dig allt detta?

Annette. Ack, jag olyckliga, om jag räddat *Er* lif, har jag deremot tilläfsventyrs varit orsaken, att *Er* Fru förlorat lifvet. Om jag ej varit så villig att följa henne, hade hon kanhända ej rest. Det är sant, att jag föreställde henne farorna af denna resa, men jag borde kanske gjort det med mera kraft. Hur skall jag försona denna efterlåtenhet?

Marsskalk. Den kan ej försonas på annat sätt,

än att du uppfyller hennes ställe. Aldrig kan jag få en bättre, ömmare, trognare maka än du. Skänk mig din hand, älskade Annette, och gör mig lycklig.

Annette. Ack, hur kan jag vägra det som både kärleken och tacksamheten bjuder mig! Men jag förtjenar ej en sådan lycka.

Marskalk. Hvem förtjenar den mer än du? Innan jag lemnar Valencia, är du min maka.

Femte Akten.

Annette. Allt hvad jag företager mig, lyckas. Hvad bör då vidare oroa mig? . . . Knappt är jag förenad med en Marskalk af det stora Riket, förrän denne Marskalk blir Hertig, innan kort kanhända Prins. Snart har jag ingenting mer som jag ens kan önska. En fattig bondflicka inom några få år förvandlad till en af de rikaste och förnämaste Damer i Frankrike! Jag förvånas sjelf, när jag tänker derpå. . . . Hur har det tillgått? . . . Inga onödiga skrupler! har icke lyckan beständigt förekommit mig? har icke framgången rättvisat mina gerningar? hvad har jag gjort annat än lydt ödets viik? Jag har ingenting att förebrå mig. . . . Gifve Gud, att jag ej hade värre bekymmer! . . . Min man säger ingenting, men sedan någon tid är han tydligen förändrad, han synes miss-tänka mig. . . . För hvad? . . . Den fördömda Donnevilles utsprider elaka rykten om mig, jag vet det; manne min man hört något sådant? men han bör ej tro det. . . . Eller skulle han utspanat någonting om mina senaste små äfventyr? det är icke möjligt, jag kan tryggt lita på Fanchop. . . . Det är i alla fall oklokt af mig, sedan jag hunnit så långt, att sätta